ISSN 0132-4462.
№ 7 2007
ЛИПЕНЬ

перець

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

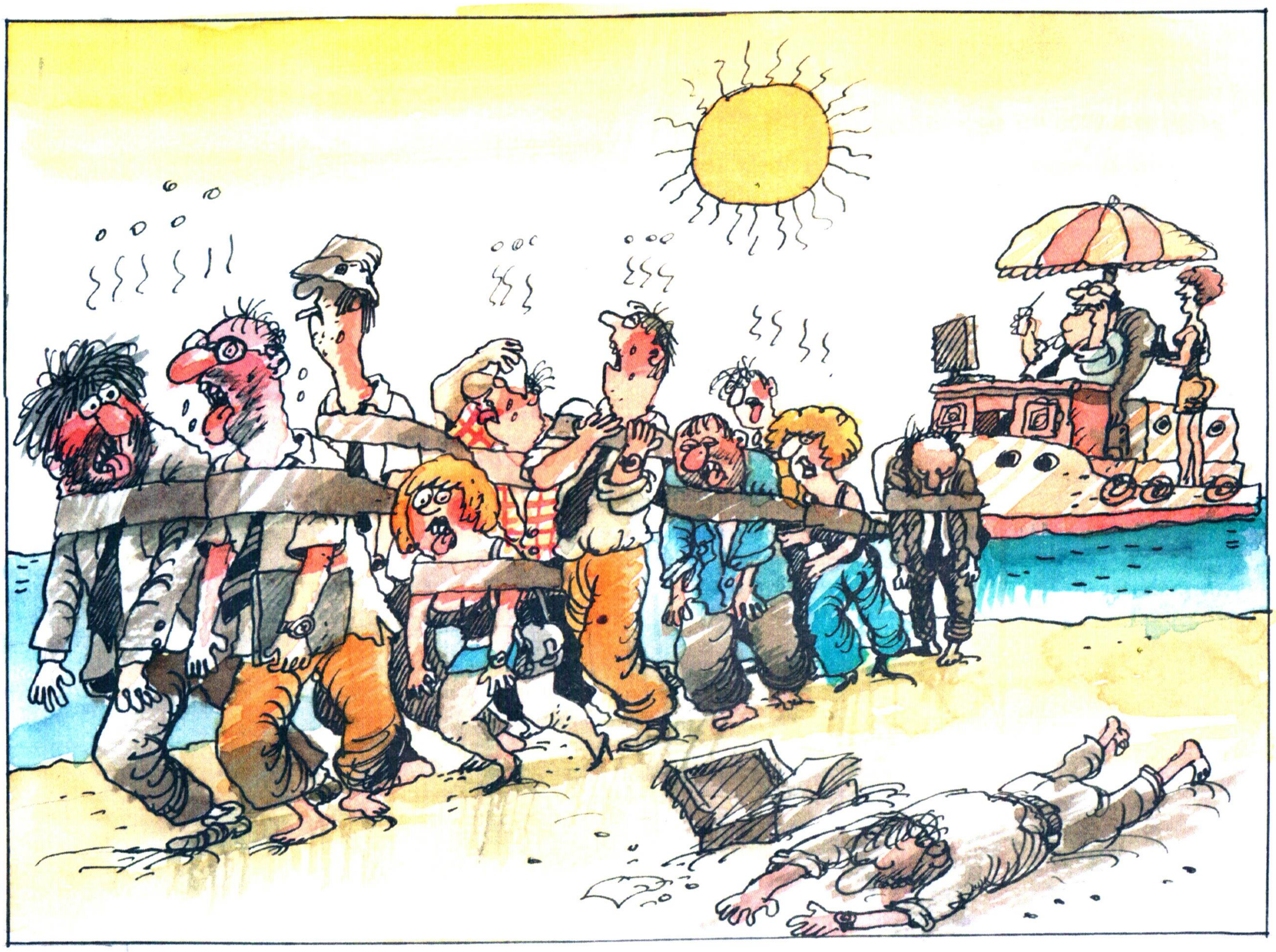

Малюнки Олега СМАЛЯ

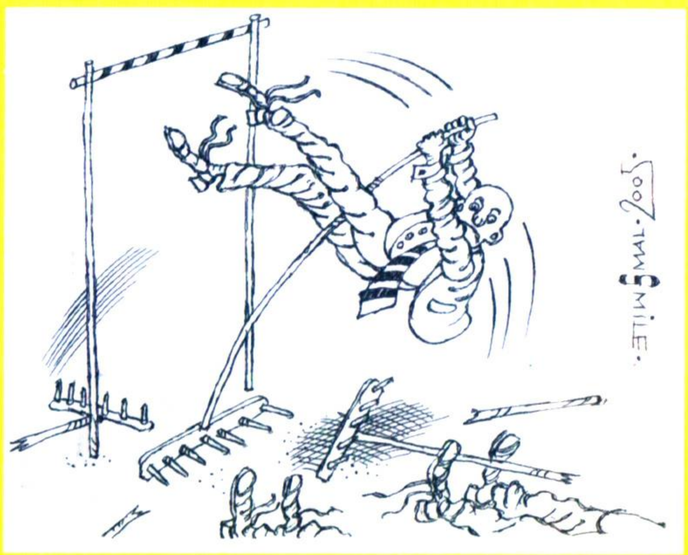

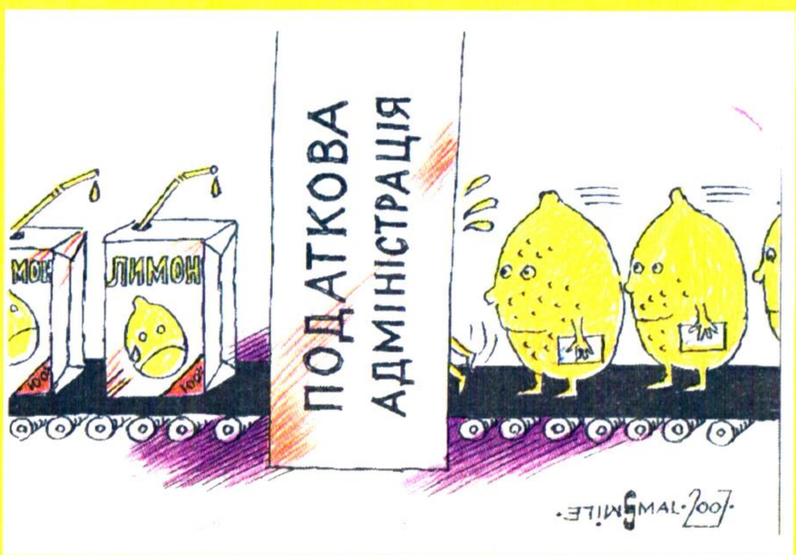

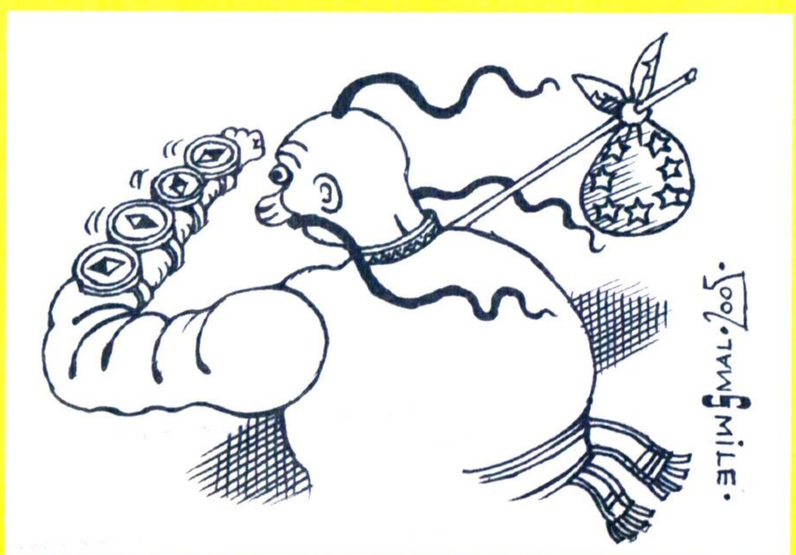

Олег ГУЦОЛ

ЕЙФЛОРИЗМИ

✓ Тепер нічого доброго не почуєш, хіба що підслухаєш.

✓ Відмили гроші, вмили руки — аби чистими руками державу розбудувати.

✓ Наші поля співають свою лободину пісню.

✓ Якщо у вас не працює телевізор і ви не знаєте, що робиться в країні, не бідкайтеся: нічого не робиться.

✓ Людина з повним ротом виразніше киває головою на знак згоди.

✓ Комар голубої крові.

✓ Навіть шефові вона підставила ніжку. Але яку!

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Драстуйте... Я прийшов... Мене щойно з психлікарні виписали. Вилікувався, значить...

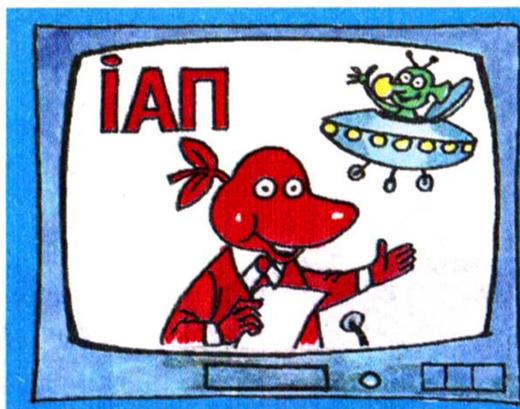

ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЦЯ»

ВІД ВІЧНИХ РАБІВ

Нещодавно Одеська міська рада прийняла рішення про спорудження на Катерининській площі пам'ятника «Засновникам Одеси», де більшу частину скульптурної композиції займе російська імператриця Катерина II, котра ліквідувала українську автономію, остаточно зруйнувала Запорізьку Січ, як останній оплот національної державності, запровадила в Україні кріпацтво, була одним із найзапекліших ворогів нашої української мови та культури...

Якщо цей пам'ятник справді з'явиться в Одесі, то, мабуть, найпромовистішим написом на постаменті був би такий: «Гнобительці України — від вічних рабів».

Є І ПАТРІОТИ!

Щороку більше десяти тисяч громадян України виявляють бажання змінити власне прізвище чи ім'я. За даними Міністерства юстиції, найпоширенішою підставою є їх неблагозвучність. Здебільшого беруть прізвища відомих людей: Руссо, Сократ, Стендаль, Суворов... Минулого року в Івано-Франківській області четверо громадян взяли собі прізвище Шевченко.

БАГАТІЄМО?

Керівництво Державної податкової інспекції м. Києва повідомило, що 614 киян задекларували свої прибутки у розмірі більше 1 млн грн. А два роки тому їх було лише 289.

Усі прибутки мільйонерів-2007 становлять 7 млрд. 600 млн гривень. Тому коли статистика ділить цю суму на всіх киян, виводячи середньорічні прибутки жителів столиці, то виходить, що усі вони живуть більш-менш пристойно.

Прояснення

Майстрував Петро корито
для свиней в суботу...
Вийшов з хати зять приїжджий,
глянув на роботу,
хвалить тестя: — Добре, батьку!
Он яке корито!..
А навіщо зверху планку
впоперек прибито?
— Це щоб свині не кусались,—
тесть відповідає. —

Як їдять, то їхні рила
планка розділяє. —
Зять задумався та й каже:
— Ви оцим коритом
помогли мені сьогодні
дещо прояснити.
Я гадав собі: в країні
є Верховна Рада,
то чи нам іще потрібна
й президентська влада?
А оце збагнув, що треба
й таку владу мати:
хто ж там буде на кориті
планку прибивати?

Микола ПАСІЧНИК.

м. Липовець
на Вінниччині.

Невдатний

Хоч Ванько, хвалити Бога,
Виріс, але й нині
Мусить мати догоджати,
Мов отій дитині.
Бо, як був малим, старалась
Тільки так для чада,
То й привчила, а сьогодні
Вже й сама не рада...
От Івану закортіло
Кільки у томаті,
Замість баночку відкрити,—
Він гукає матір.
— Досить! — батько заступився,—

Хочеться консерви?
Сам відкрий — ти ж не безрукий!
І не дій на нерви!
— Правду кажеш,— дід Микита
І собі озвався,—
Не візьму я в толк — у кого
Він такий удався.
Ми удвох повідкривали
З грішми сейфів стільки,

А Ванько відкрить не змисний
Навіть банки кільки.

Володимир ДУГАР.

м. Карлівка
на Полтавщині.

Дерунчики

* * *

Діяльність деяких органів влади стала настільки прозорою, що її взагалі не стало видно.

* * *

Незабаром друком вийде новий збірник українських народних казок, куди увійдуть і передвиборні програми деяких політичних партій і блоків.

* * *

Прокуратура закупила велику партію білих ниток.

* * *

Районному вузлу поштового зв'язку терміново потрібен дресирувальник голубів.

* * *

Населення нарешті звернулося до енергетиків з проханням увімкнути світло у кінці тунелю.

* * *

Міжнародна асоціація автогонщиків відзначила, що більшість вулиць наших сіл і міст відповідають вимогам для проведення раллі Париж-Дакар.

Ігор СКРИПЧЕНКО.

смт Недригайлів
Сумської області.

Олексій КОХАН

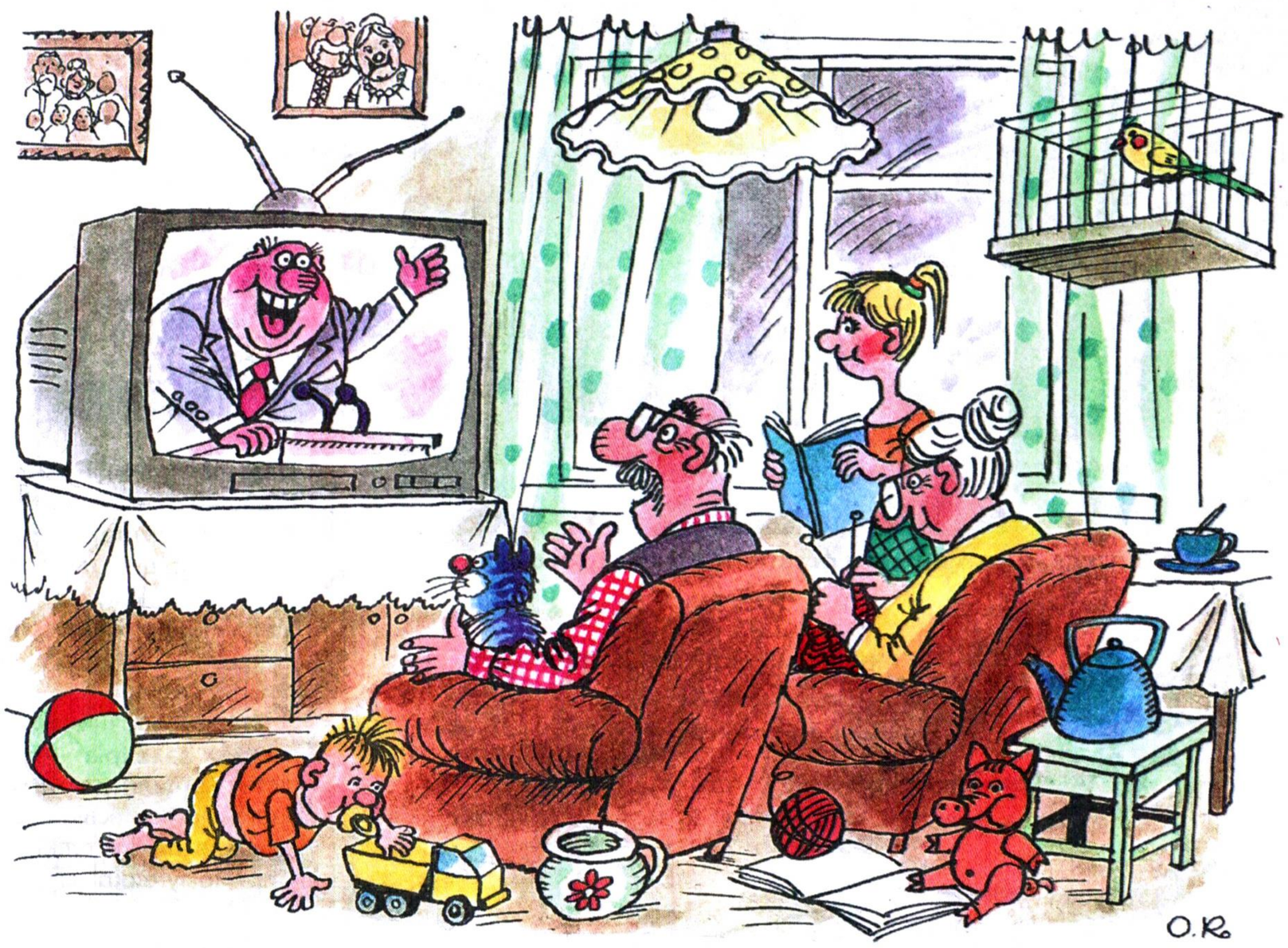

— Ми і раніше жили погано, але ж тоді обіцяти нам вміли набагато краще...

ВЛАДА Є!

(Із розповідей про Вахрюкевича)

Нині районні Дошки пошани пустують. Ось і вирішив Вахрюкевич перевірити: чи є у них хоч якась влада. І почепив на Дошку свою фотографію. Уявляєте: висить день, висить два... Ніхто не знімає! Тоді він фотографії братів, племінників почепив. Висять! Люди проходять і дивуються — чому всі кращі люди району з однаковими великими носами?

Тоді Вахрюкевич почепив ще й портрет тещі. Невже, думає, люди допустять, щоб і ця зловредна жінка красувалася на Дошці пошани. І що ж? Висить! Тоді він вирішив здерти тещине фото. І тут його моментально схопив за руку міліціонер:

— Чого бешкетуємо?

— Так це ж я почепив! — сміється Вахрюкевич. — До речі, ось і мій портрет висить!

— По-перше, на фотографії зображено серйозного чоловіка, а у вас, м'яко кажучи, якесь дурнувате... По-друге, за розвішування портретів я не відповідаю, а ось кого зривати... вказівок не поступало! Давайте пройдемось.

Коли Вахрюкевич сплатив штраф за хуліганство, подумав: «Є у нас таки влада!»

Едуард УГУЛАВА.

м. Сімферополь.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Не бійтеся, я не привид: я останній житель цього села...

Усмішки

ВИРАХУВАВ

— Алло! Покличте, будь ласка, Самсонюка!

— Хто це дзвонить?

— Його дружина.

— Яка?

— Поліна.

— Ага, значить, третя...

ТОРІК І ПОЗАТОРІК

Зустрілися приятелі.

— Як поживаєш?

— Як і торік. Але скоро буде, як позаторік.

— Щось нічого не второпаю.

— Ну, живу як і торік, коли одружився, а оце подав на розлучення — житиму по-холостяцькому, як позаторік.

Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський на Волині.

ЗВІЛЬНИЛИ

Охоронцю, який багато років пропрацював на прохідній підприємства, що спеціалізувалося на випуску вареників, пощастило влаштуватися на таку ж посаду у Верховній Раді. Але наступного дня його звільнили. Чоловік не вірив, що за щоками ніхто нічого не виносить.

Віктор ПЕТРЕНКО.

м. Київ.

Воскресіння

«Федір Іванович, відомий фахівець товарів господарського вжитку, у якого навіть у безкінні радянські часи можна було розжитися кінськими підковами...»

Так починалося «Слово від друзів», яке подумки взявся складати старший продавець відділу сільського інвентаря Стефко Кметь. А викликано це було простою вуличною інформацією: люди бачили, як Ганка, дружина вуйка Федора, підсаджувала його в «швидку допомогу».

Федір Іванович таки справді серйозно захворів — ні встати, ні сісти. Дійшло до того, що на місцевій ефемівській радіостанції замовив на наступний понеділок у прямому ефірі «Прощання слов'янки».

Приходив знайомий лікар, який установив діагноз і призначив купу ліків. Ганка, яка вважала його залегковажним для лікування людей, позаяк йому було не більше сорока, забракувала діагноз і викликала «швидку». Фахівці з карети швидкої допомоги встановили зовсім інший діагноз. І хоч у ньому називалося на кілька хвороб більше, ніж у попередньому, він дуже припав до душі Ганки.

— Бачиш, Федю,— торжествувала вірна подруга Федора Івановича,— от і я казала тобі: не вір тому хлопчиськові. А ти уже почав ковтати оті його пігулки.

— Не вдавайтеся до самолікування,— суворим тоном підтримала дружину «швидка» лікарка. — Ви змажете всю картину захворювання, а треба ще пройти безліч тестів і аналізів. Не можна бути дикунами.

Вуйко зрозумів, що накоїв біди, і що треба рятуватися. Отож попорпався у гаманці і передав у руки ескулапа папірець із портре-

Думки у два рядки

За Вовка чотирма ногами «за»! —
Сказала перелякана Коза.

Олексій КРАЧИЛО.

с. Красилівка на Чернігівщині.

Олексій КОХАН

Сатиричні мініАтюри

БЛАГОДІЙНИЦТВО

Взяв — подякуй і молись.
Дав — нікому не хвались.

ТАМ ДЕ ГРОШІ

Всякі методи хороші —
Аби гроші.

Михайло СТЕПАНЮК.

м. Рівне.

ЗАРПЛАТА

Хоч рахуй, хоч не рахуй,
Все одно одержиш мало.
Якщо вистачить на сало,
То не думай, а купуй.

Павло ЩЕГЕЛЬСЬКИЙ.

м. Київ.

БУЗИНА

Уже немає на городі й бузини —
Перетягли у Київ дядькові сини...

Петро СИНИЦЯ.

с. Демидів на Київщині.

Олександр ДУБОВСЬКИЙ

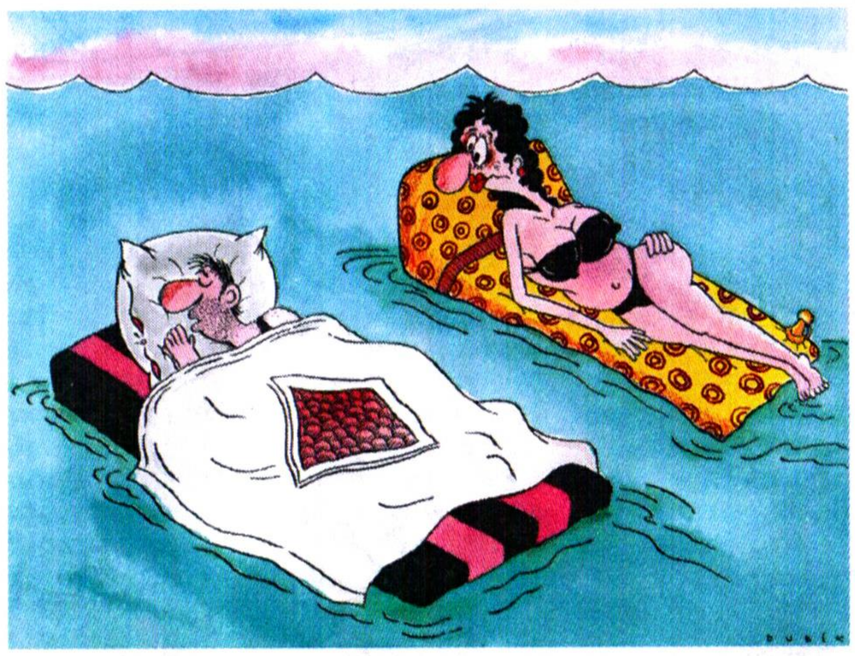

ІРОНІЗМИ

❄ *Працівники культури, освіти й охорони здоров'я мало отримують тому, що їм гроші платять люди малокультурні, темні і хворі.*

❄ *За матріархату аліменти платили жінки.*

Володимир ГОЛОБОРОДЬКО.

м. Київ.

Микола КАПУСТА

ВУЙКА ФЕДОРА

том Михайла Сергійовича Грушевського. А невдовзі люди побачили, як Федора Івановича впихала до «швидкої» його неповторна дружина.

Ганка вважала себе майстром швидких зборів. Але то завжди йшлося про виїзд на природу, отож хапай голубці і — до машини. А тут — виїзд у невідоме. І, як виявилося... Важко про це писати, але мушу, — виявилося, що пані Ганка — майстриня вузького профілю. Сприту їй і цього разу не бракувало, а от належного для даного випадку досвіду, знання, як тепер сказали б, реалій життя забракло: вона, наприклад, взяла капці для вуйка Федора, а не прихопила подушки, привезла предмети його особистого туалету, а не подумала про тумбочку. Те ж саме з простирадлами, ковдрою. Зате привезла два градусники, і черговий лікар, який першим оглянув новоприбулого, сказав із доброзичливою іронією:

— Пані, ви, мабуть, вірите у те, що пише про вітчизняну медицину, лікарняний побут наша преса? Ну, навіщо нам тут ваші градусники?! Для контрольного заміру?.. Заберіть один додому.

Про подушку, простирадла чи щось там іще таке він не згадував. І тільки коли у коридорах люду поменшало, до вуйка, який напомацки шукав туалетну кімнату, підійшла якась жінка і прошепотіла, що його постіль розібрали хворі із його ж палати, яким уночі холодно. Але, додала вона, все так не буде — за пару днів мають виписувати додому її знайому бабцю. Отоді вона (не бабця, звісна річ, а сама шанувальниця вуйка Федора) подасть йому сигнал. Тільки треба бути прудким...

Але та змова відбулася пізнього вечора, а перед тим до палати ще раз заходив іронічний черговий лікар, аби повідомити діагноз на підставі перших аналізів. Він цілком заперечив висновки фахівців зі «швидкої», назвавши їх маренням візників, і запропонував лікування, яке забракувала Ганка.

— Ми вас полікуємо з тиждень,— доброзичливо сказав він із місця, де мала б стояти тумбочка,— і до вас повернеться гарний настрій, оптимізм. Ну чого у ваших очах нудьга? Все складається на краще. Ви тут усього пару годин, а вже позбулися кількох хронічних недуг, з якими вас привезли. — Лікар явно глузував із колег зі «швидкої». — А полікуємо, повторюю, з тиждень, і ви позбудетесь усіх болячок, знову будете радісно усміхатися сонцю...

Коли в лікарні затихло життя,— якесь навічно, якесь до ранку,— студент-практикант із медуніверситету, вийшовши покурити на свіжому повітрі, побачив, як із туалетного вікна висунулася і, крекчучи, перелізла через раму чиясь огрядна фігура.

— Грабують! — закричав він.

— Ш-ша, дитино,— засичав огрядний. — Ти що, здурів? Що тут можна вкрасти? Подушку? Так її сперли ще до мене.

Студент оговтався і погодився, але, позаяк вважався на кафедрі допитливим аналітиком, спитав:

— То чого ж лазити?

— Та приносив аналізи. Вдень був зайнятий.

Уперше отаке почувши, студент весело заіржав.

... Сонця не було — ще не зійшло. Але вуйко знав, з якого боку воно сходить, і радісно усміхнувся у той бік. На тиждень раніше обіцяного лікарем.

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

Іван САВЛЮК

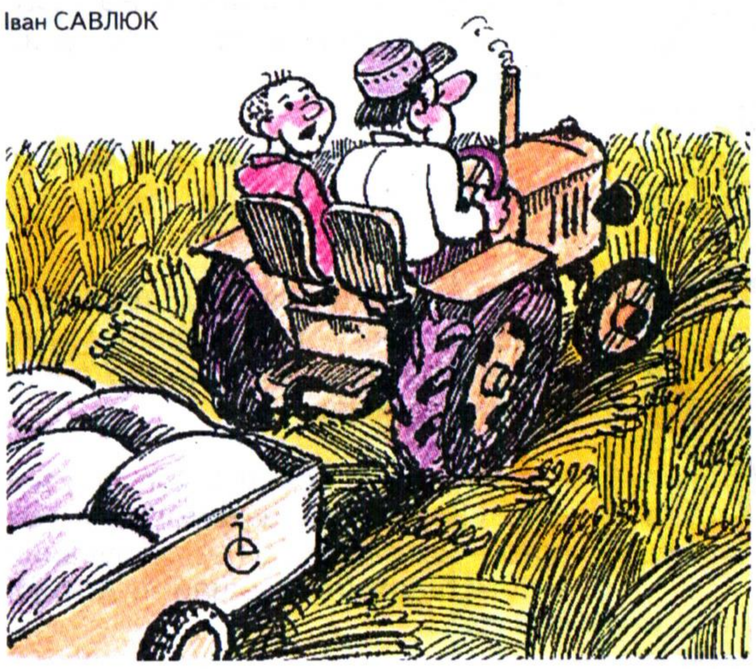

— Тату, чого ти по пшениці їдеш?
— Так це ж не наше поле...

Василь ФЛЬОРКО

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Який жах! Правда приснилася...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Іване, перекинься, бо від тебе шашликом відгонить!

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ЗРАДНИК ЮСТИЦІЇ ПЕРШОГО КЛАСУ.

БЮРОКАТ.

УКРАЇНСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТАЛІЗМ.

МЕТАМОРОЗИ.

ПЕРЕДВИБОРНА ЛИКОМАНКА.

ВЕРБОВНА РАДА.

ВИЖИВАННЯ ХРЕСТИКОМ.

МОКРОЕКОНОМІКА.

ПРИКРАДНЕ МИСТЕЦТВО.

ПОРНОМЕТРАЖНИЙ ФІЛЬМ.

ГОЛОПСУВАННЯ.

Леонід ЗАБАРА.

с. Тур'я на Сумщині

Валерій ЧМИРЬОВ

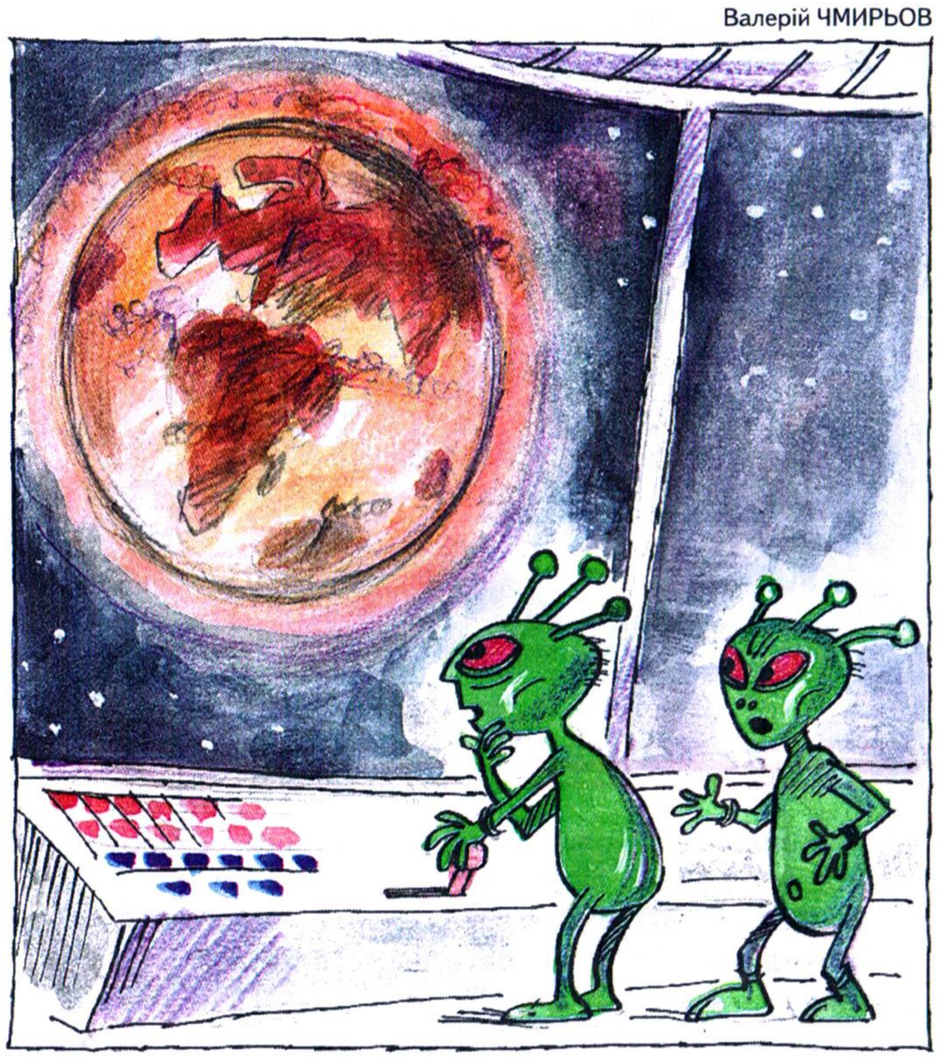

— А колись ця планета була голуба...

Було це з дядьком Василем...

* * *

Дядькові Василю серед літа захотілося покататися на ковзанах. Він прилаштував їх до черевиків, сів на велосипед і поїхав. Правда, трохи незручно було крутити педалі, але яка швидкість!..

* * *

Знайшов дядько Василь копійку і кинув назад:

— Хай її візьме той, хто ще бідніший за мене!

* * *

Дядько Василь із молодими чоловіками косив сіно. Дужі хлопці пішли вперед, а дядько Василь відстав. Ось вже молодики вийшли, так би мовити, на друге коло, доганяють дядька Василя. А той озирнувся і гукає:

— Ей, хлопці! Піднатисніть! Чого відстали?

* * *

Їде кіньми дядько Василь вулицею села і бачить, біля двору куми Олени дітки граються в пісочку. Дядько питає:

— Дітки, а мама вдома?

— Так, дядьку.

— Тпру, коні,— командує дядько тягловій силі і знову цікавиться:

— А татко?

— Теж вдома...

— Гей, коні, чого стали?! — кидає роздосадувано дядько і бурчить собі під ніс: — Ну й ледацюга цей Гриць! Треба ж таке: серед білої днини, коли робота в розпалі,— сидить вдома!

Андрій КОЦЮБИНСЬКИЙ.

м. Павлоград.

Олексій КОХАН

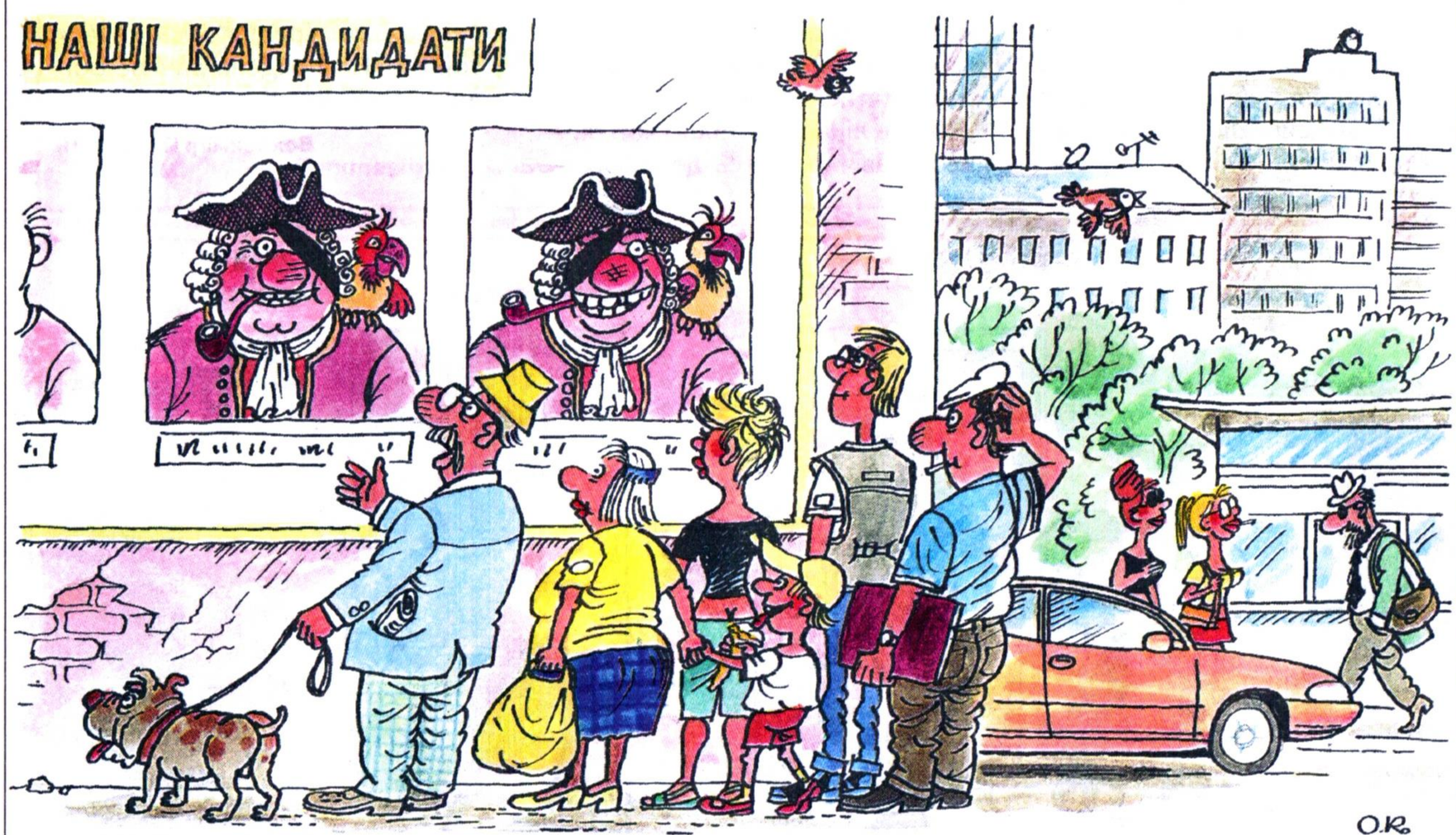

— Хто ж із них «лівий», а хто «правий»?..

Сюжети однією фразою

● «А що-небудь із сучасної естради можете?» — звернувся сонний чоловік до котів, які дико нявчали у нього під вікнами.

● «Господи, я забула вдома закрити кран!» — згадала жінка у відпустці, дивлячись на Ніагарський водоспад.

Вячеслав ОСТРОВЦЕВ.

м. Краматорськ.

● Дивна у нас країна: народжуваність із року в рік зменшується, смертність зростає, а житло дорожчає і дорожчає.

● Готується новий закон для водіїв: «Керування автомобілем без прав — штраф 2000 грн., керування автомобілем без грошей — штраф 400 грн.»

Юрій ПЕТРУНЯ.

м. Миргород.

Студентський гумор

ПОЧАТОК ВІЙНИ

На вступному екзамені з історії в абітурієнта все вилетіло з голови. Не зміг відповісти на жодне запитання.

Викладач важко зітхнув:

— Ну хоч про початок другої світової війни щось розкажіть...

Абітурієнт нервово замахав руками:

— Літаки летять! Бомби летять! Зенітки стріляють. Кругом дим, вогонь і — танки, танки, танки...

Надіслала Тетяна КОЛОДНИЦЬКА.
м. Вінниця.

ЕКЗАМЕН

Абітурієнти складають екзамени в університеті. Заходить перший.

— Скільки буде два плюс два? — запитує його екзаменатор.

— Три.

— А якщо подумати?

— П'ять!

— Не хвилюйтеся.

— Тоді шість.

— І це неправильно, — каже екзаменатор і звертається до асистентів. — Дурень... Але шукає...

— Беремо! — статечно кивають головами асистенти.

Заходить другий абітурієнт. Те ж запитання.

— Скільки буде два плюс два?

— П'ять!

— А якщо подумати?

— П'ять!

— Не хвилюйтеся...

— П'ять!

— Неправильно,— каже екзаменатор і повертає голову до асистентів. — Дурень, але настирливий.

— Беремо, — підтримали його колеги.

Заходить третій абітурієнт.

— Скільки буде два плюс два?

— Чотири!

— Розумний... — переглянулися між собою викладачі. — Але місць вже нема...

Надіслав Сергій СКРИПНИК.
м. Київ.

Володимир СОЛОМАШЕНКО

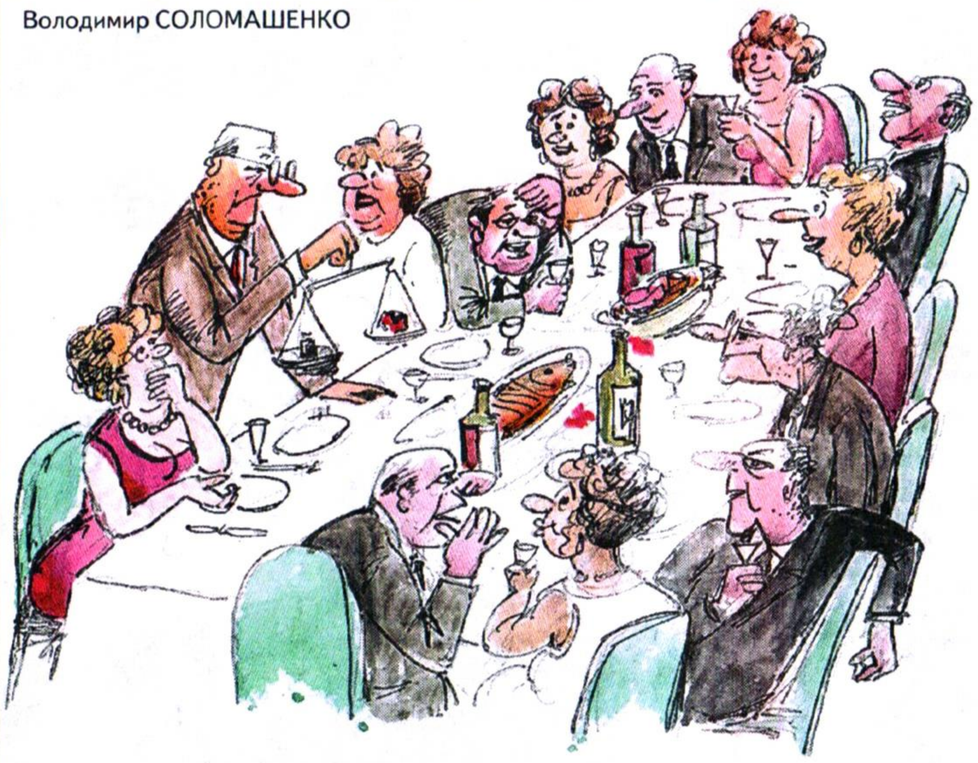

— Раніше він працював ревізором у торгівлі.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

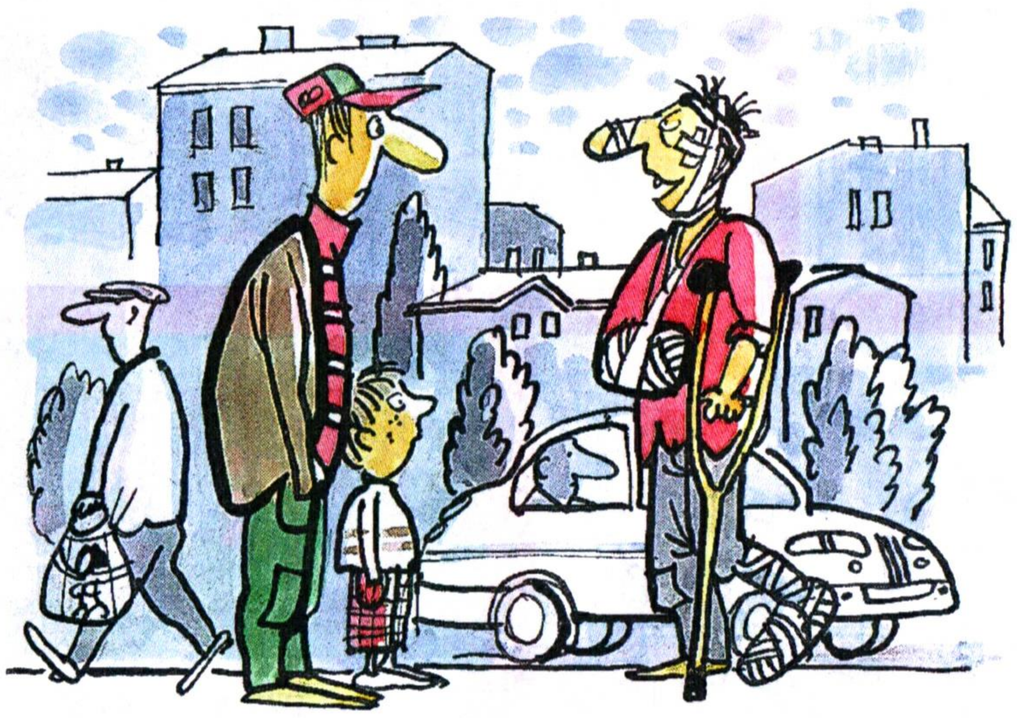

— Учора в зоопарку сп'яну заліз до крокодила... Мені трішки дісталося, але й він, певно, в реанімації!

МОЖЕ, НАВЧАТЬ...

Дочекалась Україна
Ще й такого дива:
Свою партію створили
Й любителі пива.

Може, будуть там учити
Не тільки-но пити,
А й що робить після пива —
Будуть теж учити.

Якщо навчать не «ходити
Під чужі ворота» —
Оце буде та, що треба,
Партійна робота...

Ой, не знала Україна
Ще такого дива:
Грішні — в церкву,
а праведні —
У партію пива.

А МИ?

Законність в ембріоні,
Злодії у законі,
Рахунки закордонні;
Хамлюги, словоблуди,
«Зірки», «еліта» всюди...
А ми — нормальні люди?!

МРІЯ

Відкладать назавтра можна
Лиш сир і надію,
А я з сиром ще сьогодні
Покінчити мрію.

Андрій ЦЕЛІК.
м. Київ.

Малюнки наших читачів

Юрій БОЙКО (м. Суми)

Євген ПОКЛОНСЬКИЙ (с. Петрівське Харківської області)

— Без реклами цього борщу, їсти його не буду!

Ігор СКРИПЧЕНКО (смт Недригайлів Сумської області)

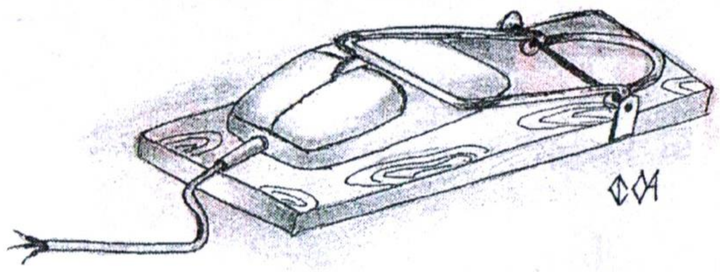

Тетяна ФОКІНА (смт Гвардійське Дніпропетровської області)

Друже Перче!

От зараз користувачі інтернету визначають сім чудес України . Серед лідерів — і острів Хортиця, і парк «Софіївка», і Софія Київська, і Києво-Печерська лавра... А мені здається, що сьогодні найбільшим дивом в Україні є незасіяні поля. Яка ще країна у світі може дозволити собі, щоб найкращі чорноземи заростали бур'янами, в яких розкошували б вовки та інша звірина! Справді — чудеса та й годі!

Андрій СОКОЛЕНКО.
м. Охтирка.

Народні усмішки

СХОЖИЙ

Біля пивного бару зустрічаються двоє:
— Гена! Привіт! Ти звідки тут узявся?
— Я не Гена...
— Ти ба?! А так схожий...
— На кого?
— Та на крокодила ж...

НЕ ХОЧУ

Чоловік і жінка сваряться. Жінка заломлює руки:
— Краще б я вмерла, ніж так жити!
— Я теж! — вигукує чоловік.
— Тоді я не хочу...

Почув і записав Борис ЩЕПАНІВ.

смт Козова Тернопільської області.

БОРЩ

Попросив циган у баби поїсти. Та насипала велику миску борщу. Виїв він борщ. Тоді стара запропонувала вареників.
— Ой, уже наївся,— розвів руками циган.
І другодні навідався циган до баби. Та знову запросила до борщу, але циган відмовився.
— А вареників сьогодні не наварила,— усміхнулася стара.

Почув і записав Григорій ШВЕД.

м. Комсомольськ на Полтавщині.

Вінегрет із перцем

Олександр КОСТЕНКО

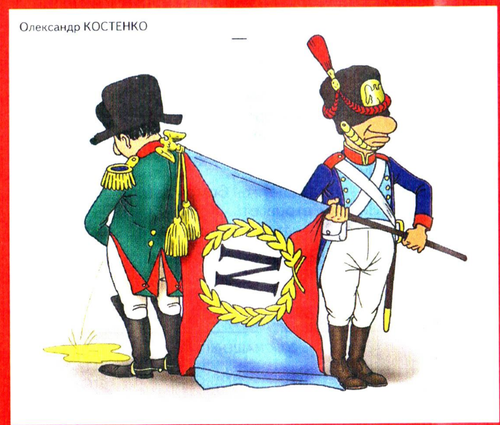

Микола КАПУСТА

Микола КАПУСТА

Сергій ФЕДЬКО

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

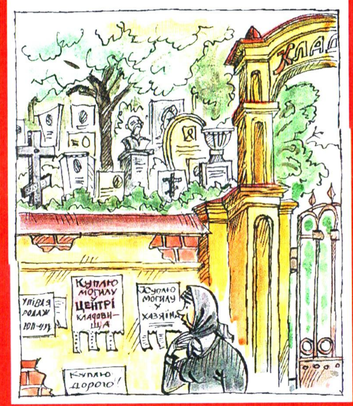

Олексій КОХАН

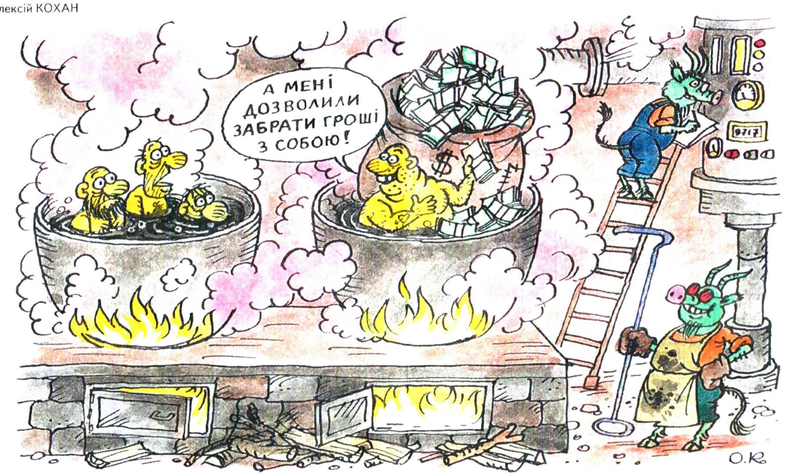

Віталій ГРІНЧЕНКО

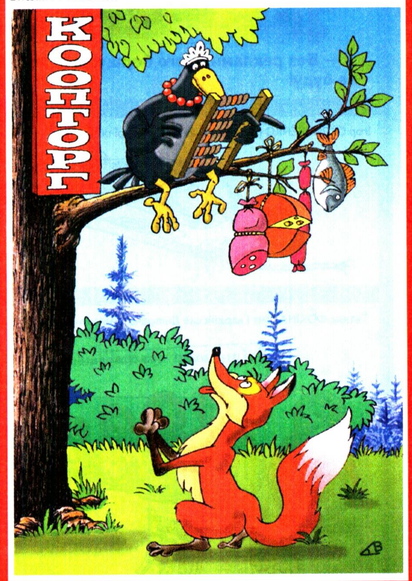

Анатолій ВАСИЛЕНКО

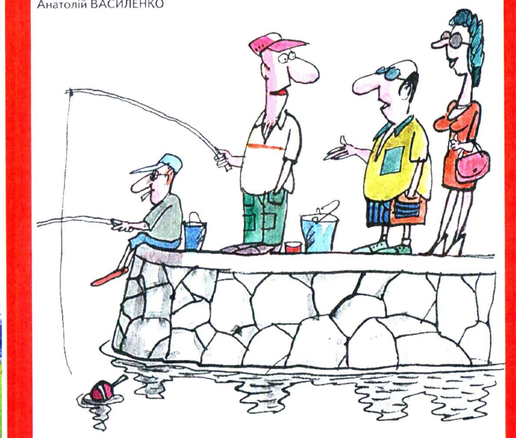

— Тут же раніше ресторан «Поплавок» був?..
— Був! Ресторан розібрали, а поплавок залишився.

Народні усмішки

СЛУХАЙ МЕНЕ

Хлопченя — до батька:
— Мама каже, що у тебе великий живіт від пива...
— Синку, слухай мене і запам'ятай: живіт не від пива, а для пива!

НЕ ЗНАЮ

Молодичка повернулася з ДАІ, де складала екзамен із керування авто. Чоловік запитує:
— Ну як, склала?
— Не знаю, інспектор у реанімації...

УВАЖНИЙ

— Я, одружившися, став дуже зосередженим, уважним. Стараюся дружину весь час тим самим іменем називати...

Почув і записав Станіслав КАТЕРЕНЧУК.

м. Ужгород.

ЧОМУ?

— Петровичу, от ви все знаєте. Якщо це так, скажіть: чому кити не викидаються на південний берег Криму?
— Та дорого ж...

Почув і записав Олексій МАРТИНОВ.

м. Джанкой, Крим.

Вінегрет із перцем

Василь ФЛЬОРКО

Народні усмішки

ВИСТАЧАЄ

Міліціонер до пияка, який лежить у буфеті під столом:
— Вам що, місця не вистачає?
— Вистачає, вистачає, можете лягати біля мене.

ВІДПОЧИВАЮТЬ

Чоловік на базарі:
— Купуйте живі коропи, купуйте коропи!
— Де ж вони живі, якщо не ворушаться?
— Це вони з дороги відпочивають.
— А коли ви їх привезли?
— Тиждень тому.

ПОЩАСТИЛО

Молода невістка до свекрухи:
— Мамо, а ви уміли варити борщ, як виходили заміж?
— Звичайно уміла.
— А корову доїти?
— І корову доїла.
— А шити?
— І шити уміла.
— Пощастило мені: із такою мамою і робити нема чого.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська Львівської обл.

Іван САВЛЮК

— Я не курю, хлопці!
— Ага! Значить, гроші є!

Микола КАПУСТА

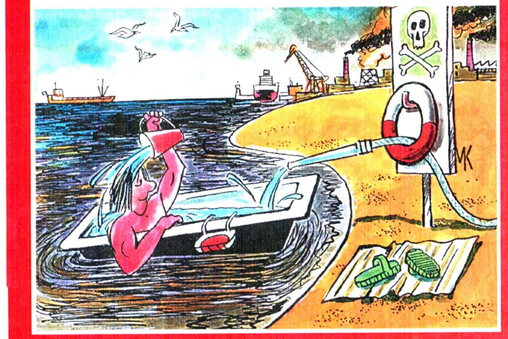

Василь ФЛЬОРКО

Олег ГУЦОЛ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ось вам рішення. А це — підтвердження, що рішення має силу. Ну, і рішення про ці два рішення, що вони юридично правильні і обов'язкові до виконання.

Іван СОЧИВЕЦЬ

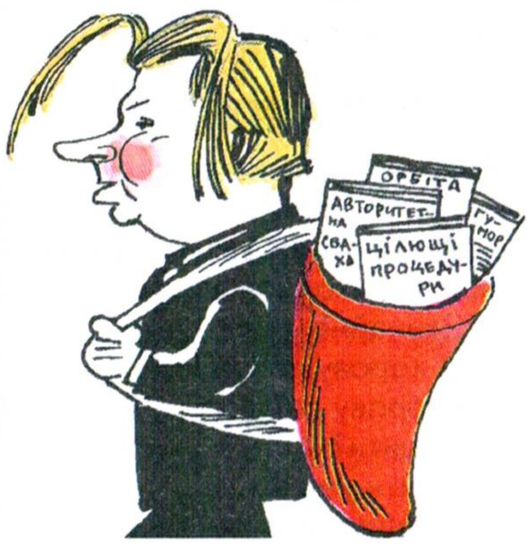

Цього року відомому українському письменникові-гумористу лауреату премії ім. Остапа Вишні Іванові СОЧИВЦЮ виповнилося б 90 літ.

ЛИСТ ІЗ РЕЗОЛЮЦІЯМИ

У ранковій пошті, що її поклала на стіл секретарка, Марко Онисимович Рибка натрапив на лист із дивним початком.

«Дорогий Марочко! — писалося в тому листі незграбним і нерозбірливим почерком. — Звиняй, що потурбувала тебе аж на службі. Це, спасибі їм, добрі люди нараяли так зробити. Мовляв, напиши йому на службу, то неодмінно відповідь прийде. Не посміє не відписати, бо, мовляв, закон такий є, щоб на кожен лист відповідь була. Так оце я й те...»

— Ну й люди,— обірвавши читання листа, сам до себе мовив Рибка. — Яких тільки ходів не знаходять, аби тебе за душу взяти. Бач, уже «Марочко». Та я з тобою свиней пас чи що? Усім Марко Онисимович, а тут — «Марочко». Ніби друг закадичний. Та й друзів таких уже давненько нема, щоб ось так безцеремонно. Але самі винні. Поробили всіх грамотними, так ось і маємо.

«Тов. Мурашенку. Розібратися і дати хід»,— черконув навскіс листа Марко Онисимович червоним олівцем і розмашисто розписався. Він знав, що цей лист, які і всі інші, пройде ще чимало рук і буде скерований, куди йому й належить.

Заступник Рибки Мурашенко, глибоко розуміючи, що скарги

трудящих слід розглядати оперативно, не гаяв часу навіть на їх читання. Тому на листі, що фамільярно починався «Дорогий Марочко!» він тут таки написав свою резолюцію: «Завідуючому відділом тов. Скребку. На розгляд».

«Не інакше, як хтось із земляків насідає на Марка Онисимовича,— зі співчуттям подумав Мурашенко. — Не завидую, не завидую. Бо від земляків взагалі найважче відбиватися. Вони тебе і в установі знайдуть, і вдома, як тільки адресу пронюхають, і до родичів приїдеш, то відпочити не дадуть. Ну, нехай уже там Скребко ламає голову».

Скребко мав у відділі досвідчену людину, яка скеровує скарги куди слід, тому не довго думаючи, поставив і свою резолюцію: «Тов. Шкроботу. До виконання».

І ось Шкробот, підперши лівою рукою гостре підборіддя, зсунувши на кінчик носа старенькі окуляри, взявся читати свіжий лист, помережаний трьома різноколірними резолюціями і витіюватими підписами.

«Дорогий Марочко! Звиняй, що потурбувала тебе аж на службі. Це, спасибі їм, добрі люди нараяли так зробити. Мовляв, напиши йому на службу, то неодмінно

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Пошийте мені штани такі, щоб зручно було дулю в кишені тримати...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Тепер на пляшці мусить бути етикетка, а на ній зазначено склад продукту!

— Та хіба ж ви, товаришу капітане, того складу не знаєте?

Двома рядками

ЗАКОНОМІРНІСТЬ

Всякий тиск
Робить писк.

КРОК В ЄВРОПУ

Якщо судить по пельці,
Давно ми — європейці.

СУСПІЛЬНИЙ ПРОЦЕС

Всі несучі —
Всюдисущі.

КОМПРОМАТ

Компромат копати
Можна й без лопати.

РІДНА МОВА

У рідної мови
Нерідні умови.

ПОШАНІВКА

Кого цінуємо,
Того й цілуємо.

ЗАЗДРІСНИК

На чуже дивився —
Слиною давився.

ЯКЩО

Є звідки —
Є й свідки.

ВКЛАДИ ВЛАДИ

Більше влади —
Більші вклади.

Василь ПРОСТОПЧУК.
м. Луцьк.

Олексій КОХАН

— Кажуть, у вашому вузі за вступні іспити треба платити...

— Брехня! Платити треба абсолютно за всі іспити.

відповідь прийде. Не посміє не відписати, бо, мовляв, закон такий є, щоб на кожен лист відповідь була. Так оце я й те. А то уже скільки й не писала, а від вас ніякої вісточки. Воно мені, синочку, нічого й не треба, ніякої помочі. Бо, нівроку, живу, як і всі люди. Є хліб, є до хліба. Тільки ж до людей діти хоч вряди-годи навідуються, а ти як виїхав із села рідного, то як у воду впав. Ніби колись отой Оверко-конокрад, що боявся самосуду, та й збіг світ за очі. Я все сподівалася, що може, хоч жінку свою відправиш до мене, покажеш, яка то вона, аж теж нема та й нема. І на листи мої не відповідаєте ось уже скоро два роки. Так чи ти загордився, чи мо в тебе така посада, що в село приїхати не можна? Тут Юхим Скрипка якось ляпав язиком, що тобі не можна до нас, щоб себе не скомплементувати. А що воно таке, я так і не второпала. Ну, вже ж як не можна, то й бог із ним, ми люди прості, не наполягатимемо. Ну хоч листа ж одпиши.

На тому зостаюсь жива, здорова чого й тобі і сімейству твоєму бажаю. Твоя мати Мотрона Рибка».

«От тобі й маєш,— аж розгубився Шкробот. — Так це ж лист Марку Онисимовичу від рідної матері. До якого ж тут виконання? Але ж він уже зареєстрований. На ньому вхідний номер, дата і три резолюції. Тут, брат, уже ніякого заднього ходу не даси».

Шкробот відклав листа і поринув у глибокі філософські роздуми:

«Ось що таке лист і що таке служба! Потрапив би цей таки лист до Марка Онисимовича додому, і все обійшлося б спокійно, без мороки. Ну, прочитали, десь там у ящик стола чи в тумбочку поклали, а то й викинули б. І ніхто за нього не спитає, ніхто на нього ні вхідного номера не поставить, ні резолюції. Хочеш — відповідай, не хочеш — мовчи. Твоя добра воля.

А тут дзуськи. Це вже не просто лист, а документ. Офіційний папірець. Упаси боже, пропаде, то без догани не обійдешся. Та що говорити. Коли вже сам Марко Онисимович не посмів листа собі в кишеню покласти, а дав йому хід, значить такий порядок залізний. І я цього порядку теж не порушу».

Після таких аргументованих роздумів Шкробот за всією формою написав супровідну записку:

«Правлінню колгоспу села... При цьому пересилаємо лист від вашої колгоспниці Мотрони Рибки. Просимо розібратися на місці і дати їй відповідь по суті справи».

Через кілька днів Мотрону Рибку запросили у контору правління колгоспу.

— Писали синові листа? — запитали у розгубленої жінки.

— Еге ж, писала. А ви як дізналися? Чи не лихо яке з ним? — захвилювалася літня колгоспниця.

— Повернувся ваш лист. Ось він.

— Горенько моє! А що ж там синок? — мало не з плачем добивалася Мотрона.

— Живий і здоровий.

— Пише так?

— Та ні, з резолюції догадалися. З підпису його. Ось він, бачите?

— Слава ж тобі, боже! Живий, здоровий! — зраділа Мотрона. — То давайте ж мені той листочок. Хоч на ті його рядочки та на підпис дивитимусь. Легше на душі буде.

— Е, ні, тітко,— сказали в конторі. — Хоч який дорогий вам той лист, а нам він ще дорожчий. Ніяк віддати не можемо. Ми на ньому ось теж резолюцію напишемо: «Скаржницю ознайомлено. Такого то числа, місяця і року».

— То, може, я хоч коли там заходитиму до вас та синочковою резолюцією милуватимусь,— благально мовила Мотрона.

— Це можна. Це — будь ласка,— пообіцяли у правлінні. — Приходьте і милуйтеся. Аж доки вашого листа з резолюціями не здамо в архів.

м. Київ. 1979 рік.

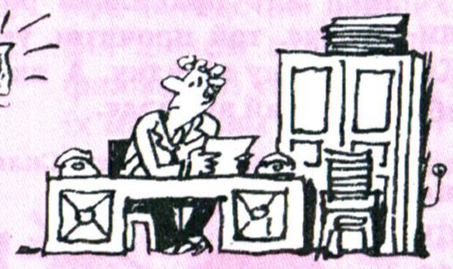

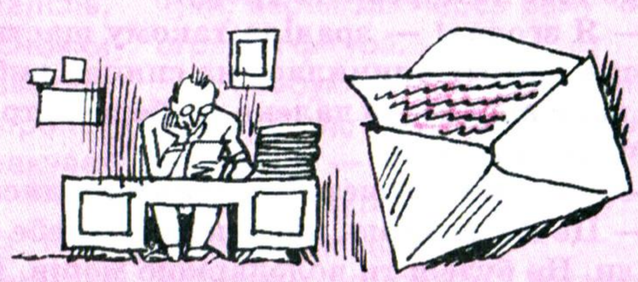

Словничок-жартівничок

ПАРАГРАФ — дружина графа.

ПРИМАДОННА — охоронець поп-зірки.

ТЯГАЧ — злодій.

Лілія МАЦЬКІВ.

м. Долина.

КАПЕЛЮХ — керівник капели.

КАВАЛЕРИСТ — любитель кави.

Іван БАБКА.

м. Апостолове.

ЗАВІРЮХА — нотаріус.

БЕЗДОМНИЙ — безробітний сталевар.

ПОЗИЦІЯ — велика позика.

ЗБІЖЖЯ — фініш.

ГАМАК — їдець.

ЖМЕНЯ — педаль.

ЛУКАВИЙ — Купідон.

ГОЛОБЛЯ — стриптизерка.

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— За що його вбили?

— Е, його багато за що і багато хто хотів убити. А от за що саме і хто це зробив — невідомо.

Володимир АДАМОВИЧ

Микола КАПУСТА

Сміхинки

* * *

— А можна вам зателефонувати? — питає залицяльник свою нову знайому.

— Не маю нічого проти.

— Але я не знаю номера вашого телефону.

— Знайдете його в телефонному довіднику.

— Але я не знаю вашого прізвища.

— Воно вказане перед номером.

* * *

Сидять двоє літніх чоловіків, бесіду ведуть.

— І що воно буде з теперішнім молодим поколінням? — бідкається один.

— Та ясно що,— розважливо каже другий. — Із часом постаріє та почне питатися, що буде з молодим поколінням.

* * *

— У мене, лікарю, гарна пам'ять,— каже Петро,— але чомусь не запам'ятовую трьох речей: дат, телефонних номерів і...

— І що ж третє?

— Не пам'ятаю, лікарю.

Надіслала Ліля МЕЛЬНИК.

м. Вінниця.

Сардінська народна казка

Морський цар почув, що з усіх звірів на землі найрозумнішою і найкмітливішою є лисиця.

— Негайно роздобудьте мені лисячий мозок! — наказав він своїм підданим, великим хижим рибам.

Попливли вони до берега, де якраз прогулювалася рудохвоста.

— Гей, лисичко! — гукнули вони. — Ми припливли до тебе, бо наш цар занедужав. Ось-ось помре. Але він вирішив зробити тебе своєю наступницею. Бо ти мудра і кмітлива. Тепер ти будеш володіти усім підводним багатством. Стрибай нам на спини. І ми відвеземо тебе до царського трону.

— Я згодна! — зраділа такому щастю лисичка і вмить опинилася на спинах риб. Коли вони відпливли далеко від берега, то риби почали сміятися.

— Чому ви регочете? — запитала лисичка.

— Це ми радіємо, що так ловко тебе обдурили. Не будеш ти володаркою морів. Просто наш цар довідався, що ти найкмітливіша істота на землі і вирішив з'їсти твій мозок. Щоб самому бути таким!

— Тю! Так треба було відразу про це сказати! — обурилася лисичка. — Я б тоді узяла з собою той мозок. Ми ж лисиці не завжди носимо його з собою, а тільки тоді, коли треба. А так — залишаємо його вдома.

— То що ж нам робити? — розгубилися риби.

— Давайте повернемося до берега. Я швиденько збігаю до нори, візьму свій мозок, а тоді вже вирушимо до царя. Бо якщо ви привезете мене без мозку, він вам цього не пробачить...

— Це точно,— погодилися риби і знову попливли до берега.

Коли лисичка опинилася на тепленькому пісочку, то аж затанцювала.

— Ти не танцюй, а пошвидше біжи за мозком! — кричать риби.

— Та якби я не мала при собі мозку, то хіба урятувалася б від вас?! — засміялася кмітлива лисичка.

Переповів М. СЛОБОЖАНСЬКИЙ.

НЕ ДОГНАВ

Попросили Василя,
Щоб загнав у хлів теля.
За телям Василь побіг
Та догнать його не зміг.
Чом догнать його не зміг?
Бо в теляти більше ніг.

Василь КРАВЧУК.

м. Ізяслав.

РЕБУС

Хто правильно розшифрує ребус, той прочитає українську народну загадку. А якщо прочитає, нехай відгадає.

Склав П. МИШКО.

ЖМЕНЬКА СМІШИНОК

Не чужа

Мама каже синові:

— Не брудни скатертину, Володику. Бабуся прала її, прасувала. Треба поважати чужу працю.

— Але ж бабуся нам не чужа! — відповів син.

Гра

— Що з вами діти? Чому ви не граєтесь, а сидите такі похмурі?

— Ми граємося в дорослих.

Побажання

Мама, вкладаючи сина спати:

— Бачиш, дитятко, сьогодні я не зробила тобі жодного зауваження.

Син:

— Молодець! Завжди будь така чемна!

Кому перепаде

— Чого ти плачеш, хлопчику?

— У-у-у... Мій братик розбив скло в магазині.

— То за це твоєму братику перепаде, а не тобі.

— Це ще як сказати.... у-у-у... Ми з ним близнюки.

Уже

Прийшов сором'язливий хлопчик у гості. Господарі саме обідають і просять його до столу.

— Я вже сьогодні обідав,— відказує хлопчик.

— А чого ж ти такий сумний, не посміхнешся?

— Я вже сьогодні сміявся.

Ультиматум

— Якщо ти, мамо, не даси мені грошей на морозиво, то коли ми завтра поїдемо в трамваї, я називатиму тебе «бабуся»!

Перший

Петрик, побачивши собаку з висолопленим язиком, теж почав показувати йому язика.

— Навіщо ти це робиш? — запитала мати.

— А він першим почав дражнитися.

Ігор АРТЕМЧУК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

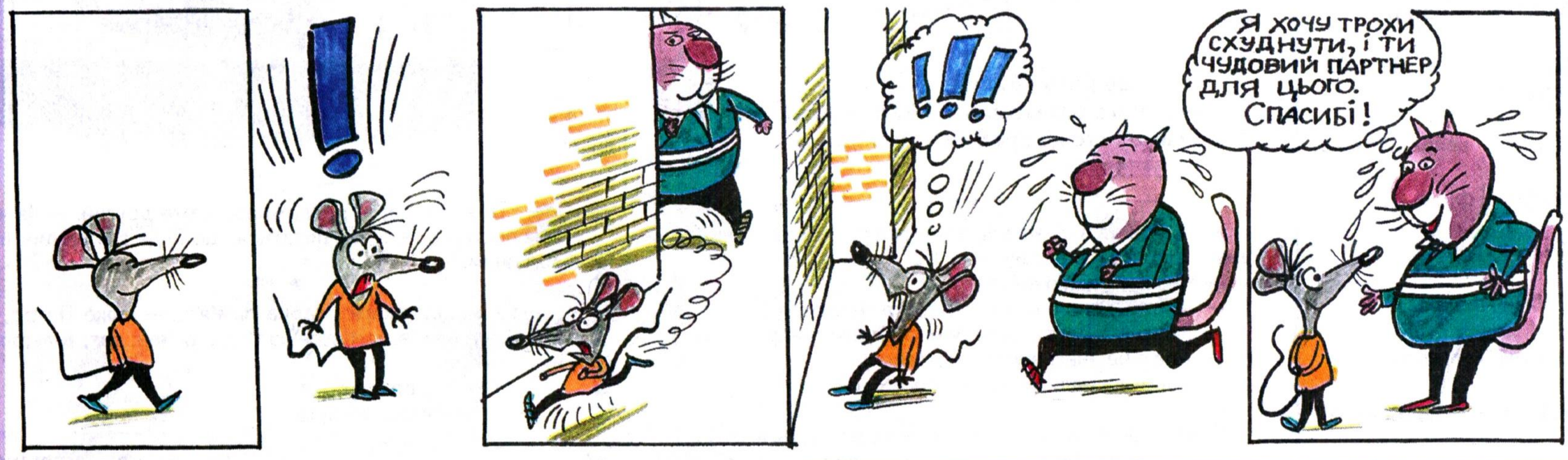

СПОРТ

Бігун Сергій Спотикайло після фінішу пробіг ще 33 кола пошани по стадіону... Поки його не відпустив допінг...

ЩЕ РАНО

Два парашутисти виконують затяжний стрибок із літака. Один робить це вперше. Летять вони до землі. Молодий парашутист хвилюється і кричить:

— Петровичу, можна вже за кільце смикати?!

Досвідчений йому у відповідь:

— Ранувато!!!

— А ви звідки знаєте?

— Штани сухі...

Надіслав Іван ПУГАЧ.

м. Сарни Рівненської області.

ПЕРЕДБАЧЛИВИЙ

До діда на дачу діти привезли п'ятирічного онука відпочивати. Онук усім цікавиться.

Через кілька днів питає:

— Діду, а чому ви вранці садите картоплю, а ввечері викопуєте?

— Ой, внучку, якби ти знав які тут злодійкуваті люди навкруг... Та вони ж можуть вночі цю картопельку украсти!..

Надіслала Аліна БАГВА.

смт Маньківка Черкаської області.

ЦІКАВО

На березі моря стоять двоє перед великим щитом, на якому намальовані риби, краби, медузи...

— Дивись,— каже один. — Є і риба-пила, і риба-молот...

Другий почухав потилицю:

— Цікаво, і що вони там будують?

Надіслав Олег КНЯЗЕНКО.

м. Луцьк.

Василь ФЛЬОРКО

— В нашій лікарні такі умови, що навіть із моргу пацієнти повтікали...

Андрій САЄНКО

Олексій КОХАН (тема Василя Фльорка)

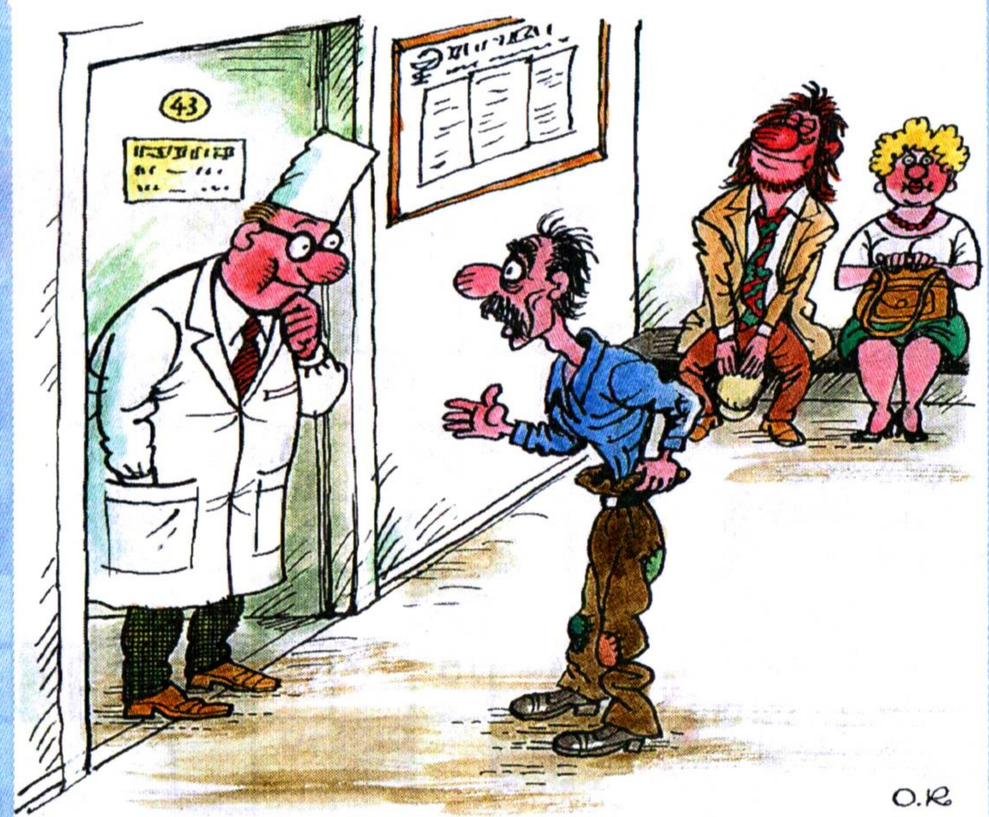

— Лікарю, закодуйте мене від сала, ковбаси, сметани...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Що сталося, Петре? Ти ж у лікарню тільки з рукою пішов.

— Біда зі стелі звалилася!..

Володимир АДАМОВИЧ

● *Комісія з нагляду за дотриманням правил прозорості отримання хабарів.*

● *Усмішкою витри сльозу.*

● *Про покійника не кажуть нічого лише покійники.*

● *Так піклується про власне здоров'я, що з лікарень не вилазить.*

● *Непоодинокі керівники нагадують собою нову мітлу без держака або стару мітлу з новим держаком.*

● *Мудрець про мудрість не думає.*

● *Не намагайся переплюнути верблюда!*

● *На коліна падають не лише для того, щоб помолитися Богу.*

● *Картина у жанрі фантастики «Багатій із книгою в руках».*

● *Їдучи носом по бруківці, тішиться, що неушкодженою залишиться потилиця.*

● *Нижче чи вище пояса б'ють не тому, що хочуть намацати місце його розташування.*

Юрій БЕРЕЗА.

м. Рівне.

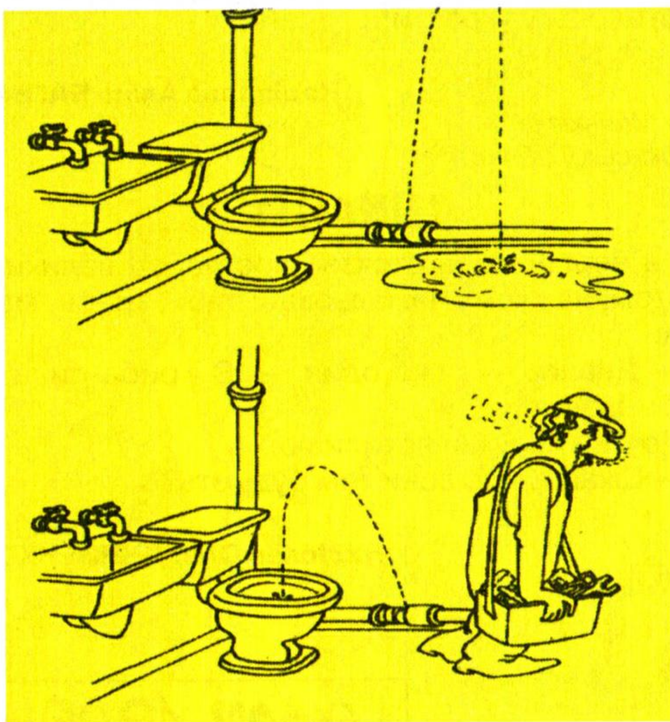

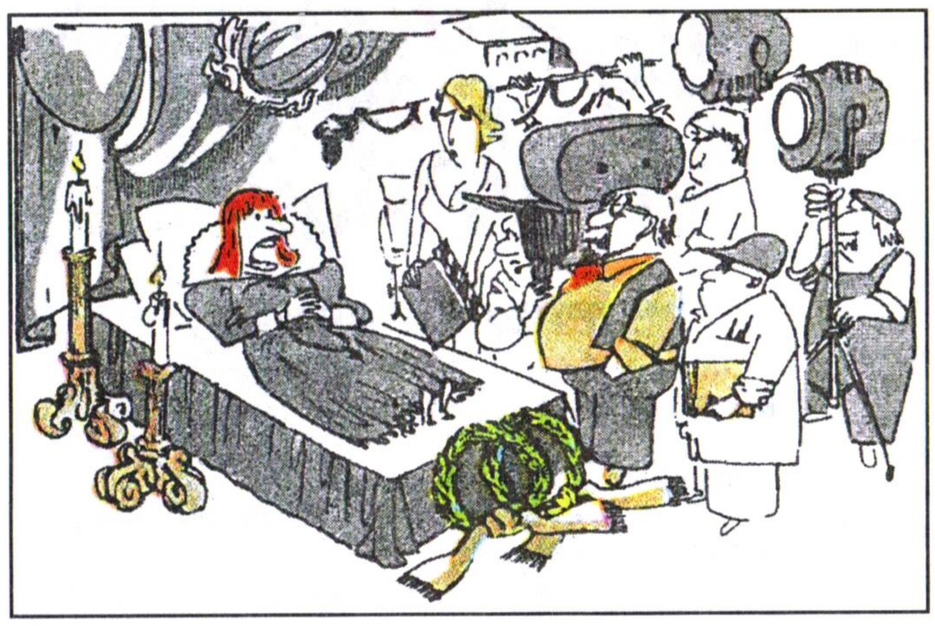

— Пане режисере, ви ж обіцяли мені еротичну сцену в ліжку!

Інтерсмішинки

ВАЖКА СПРАВА

Марлен жаліється подрузі:

— Мій чоловік — винятково впертий осел! Ти уяви не маєш, скільки зусиль треба докласти, щоб заставити його погодитися з думкою, що він неправий, коли насправді він правий.

ФАХОВИЙ ПІДХІД

Програміст сидить у барі, дудлить пиво... За сусідній столик присідає красунечка.

— Якщо хочеш гарно відпочити і розслабитися цього вечора, то мене звуть Бетсі...

Програміст дивиться на неї почервонілими очима:

— А якщо я не хочу гарно відпочити і розслабитися цього вечора, то як тебе звати?

Йордан ПОПОВ

БЕРИ ГРОШІ І ТІКАЙ!

Була собі одна країна, в якій сонце взялося сходити на заході, п'ятипроменева зірка ніколи не заходила і люди ніколи не доходили згоди, де і куди мається кидати сміття. Та країна важко піддавалася управлінню, оскільки народ жив за своєю житейською мудрістю: «Ти мені гроші дай, розуму не потребую». Тамтешні злодії були абсолютні безбожники і ніколи не ставили свічок за тих, кого вони обікрали, навіть не молилися Богові, аби на другий рік дав такий щедрий урожай, що вони не подужали б украсти все і частка залишилася б тим, хто копав, садив та удобрював.

І саме в тій країні вибухнула парламентська, політична й урядова криза. Уже й демократія, уже й партій не бракує, а ти от ламаєш собі голову — за кого голосувати. За кільканадцять попередніх років багато хто став посьміховиськом, втратив народну довіру, тож треба було щось міняти.

Довго думали партії, що міняти, і врешті вирішили, що треба змінити свої назви. (Будучи допитливим, народ прагнув за чотири роки розібратися, яка стара партія під якою новою назвою ховається). Так виникли: Партія ласих, Партія хитрих, Партія терплячих, Партія гнівних і Партія ощадливих.

Цілком природно, що найласішою до влади була Партія ласих. Ласі були твердо переконані, що коли вони розподілять блага, то вистачить усім ласим; інші, вони ж не ласі, зачекають — що залишиться. Партія хитрих була готова підтримати будь-кого, хто дасть більше, ніж їй належати мало б. Партія терплячих терпіла усілякі образи та звинувачення, бо терпінням домагалася свого. Партія гнівних була така гнівна, що в її ора-

КРОСВОРД

«Народ скаже, як зав'яже»

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. ... біди не чинить і їсти не просить 5. Багатому і в будень ..., а вбогому і на Великдень піст. 8. Погане дерево — погані ... . 9. Кожна ... собі горне. 10. Краснеє ... — серцю неспокій. 11. Терпи, Грицю, хоч яка ... . 14. Яка мама, така й .... 17. ... з вовком тягалась — тільки шкура зосталась. 19. Погода — всім вигода, а сльота — всім ... . 20. Не поможе вороні купіль, а крукові ... . 21. Галці ... не потрібна. 22. Велика, як ... , а дурна, як дубина. 23. Не мала ... клопоту, так купила порося. 25. На кожний ... не наздоровкаєшся. 28. Підеш туди, куди ... телят не ганяв. 31. Батько був середній хазяїн: ... по боках, а сам посередині. 32. Всі великі люди носять ... вулиць. 33. ... — це лихо для жінок. 34. Гончаря ... годує. 35. ... і омега.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Купець, як стрілець: як попав, так попав, а як не попав, то й ... пропав. 2. ... дорожчий за гроші. 3. Прийшов ... — держи рукавиці про запас. 4. Життя прожити — не ... перейти. 5. Без діла псується ... . 6. Дороге ... до Великодня. 7. ... гірше неволі. 12. Гарне обличчя — безмовна ... . 13. У лінивого на полі ... росте. 15. До чистої води ... не пристане. 16. Не нашого поля ... . 17. ... приїсться, а хліб ніколи. 18. Він дуже розумний: решетом у воді ... ловить. 23. На кому гріх, а мужикові ... . 24. ... для чесної людини — гірке рабство. 26. Людина без Батьківщини — ... без поховання. 27. Кому честь, тому і ... . 28. Лякає ... кицьку, та сама з нори не вилазить. 29. Куди ... з копитом, туди й рак із клешнею. 30. Красна ... берегами, а обід пирогами.

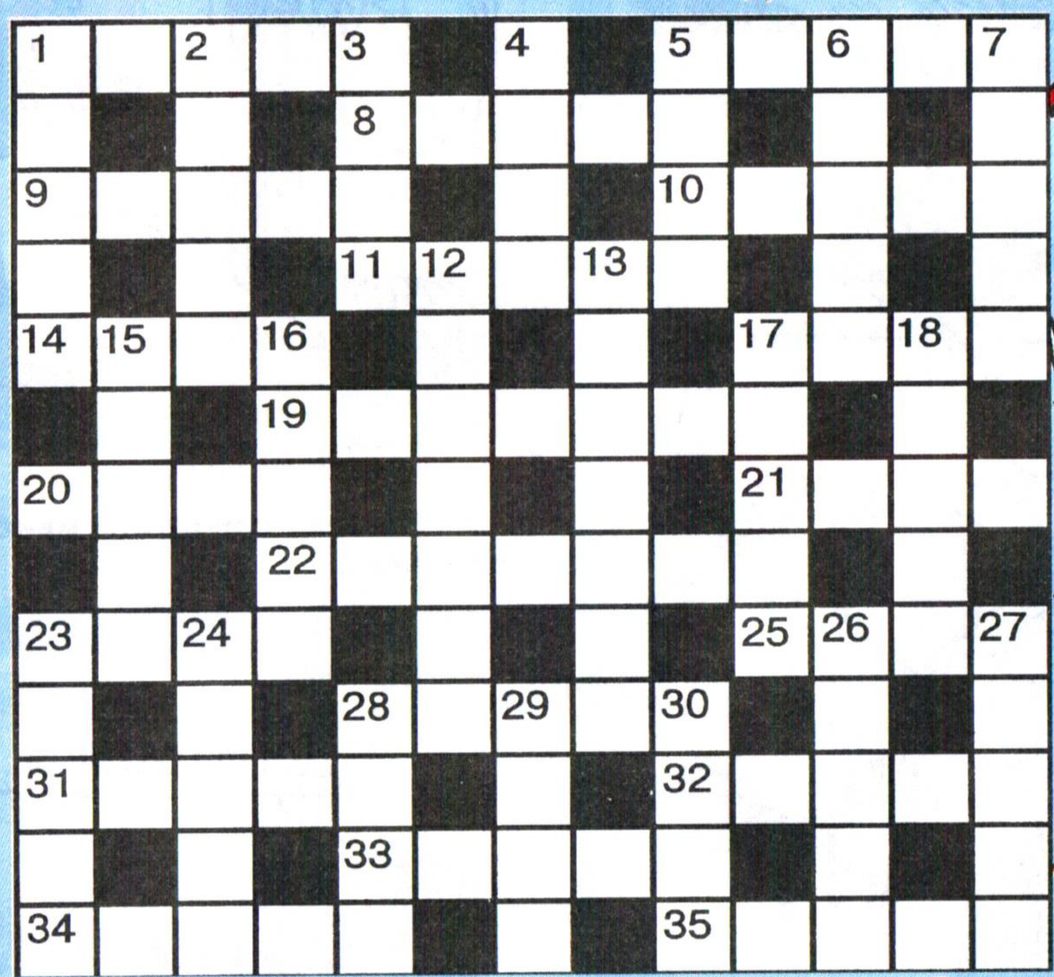

Склав Віктор МУРАВЙОВ.
м. Харків.

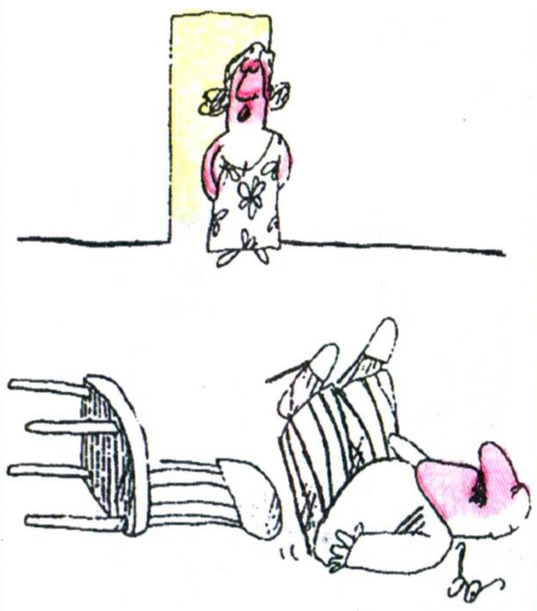

— Ти що, Отто, забув, що крісло-гойдалку ми давно продали!

Інтерсмішинки

ГАРНИЙ ВИБІР

— Вчора я купила собі матерії на шлюбне плаття.

— О, то ти виходиш заміж? Сподіваюся, зробила гарний вибір?

— Я в цьому переконана! І, зваж, усього по п'ять крон за метр!

ЗАМОВЛЕННЯ

Еміль запросив свою нову приятельку до ресторану. Подає їй меню:

— Ну, люба, що будеш собі замовляти?

— «Швидку допомогу».

— Прошу?

— Тільки що зайшов мій чоловік!

Підготував Д. МИТЮК.

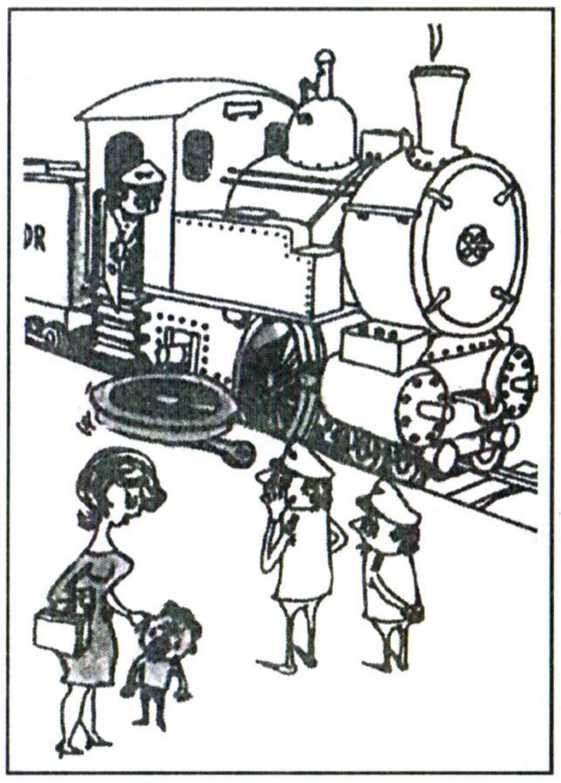

— Казала тобі, не чіпай!

торів аж піна на губах виступала. Партія ощадливих була найбільш європейською партією. Її проводирі розділяли європейську цінність — ощадливість — і були ощадливими людьми. Їздячи депутатськими «Мерседесами» вони обурювалися — як це можна змушувати їх роз'їжджати в таких дорогих авто; не користувалися службовими конвертами при особистому листуванні; при нагоді ділилися бубликом із соціально незахищеними. Усе гарно. Але, як і подружня вірність, ощадливість теж слабне. Серед ощадливих знялися скандали, свари, пішли особисті образи. Так творці Партії ощадливих самі сплюндрували свою партію і розділилися на Партію скупердяг, Партію скнар і Партію жмикрутів. Марно народ закликав їх розгорнути Тлумачний словник, вникнути в смисл і переконатися, що вони — одне й те ж саме; гай, гай — політики були справжніми дітьми свого народу. Жадали не глузду, а грошей.

З болгарської переклав Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

«Я був п'яний від щастя, що жінка народила сина, а міліціант придерся будто я був п'яний».

«Нецензурними словами я не сквернословив, а тільки висловлювався в умі, то як міг почути свідок і потерпілий ума не приложу, бо так може тільки відьмак».

(Із пояснення).

«Порушуючи правила, суддя свистів в одні ворота».

(Із листа до редакції).

«Продається хата на снос по сносной цене доларами».

(Із оголошення).

Надіслав Іван ТОКАР.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Кажуть, що у світі збереглося майже тисяча музичних інструментів, які виготовив Страдіварі. Але сумніваємося, що видатний італійський скрипковий майстер займався ще й виробництвом пилок. Та герой карикатури Василя Фльорка грає на «зубатому» інструменті, напис на якому засвідчує, що пилка зроблена саме Страдіварі («Перець» № 5).

Ось до цього малюнка наші читачі і мали придумати підпис. Таке складне завдання не загнало їх у глухий кут.

Члени журі з приємністю читали і перечитували дотепи учасників конкурсу. Після таємного голосування найбільше балів набрали: **Андрій ПРИЩЕПА з м. Новомиргорода Кіровоградської області** — ***«Останній учасник групи «Лєсоповал»;*** **Ніна БУРБУЛАТОВА з смт Близнюків, що на Харківщині** — ***«Козаченько грає,***
Бровами моргає...
Вража ж його матір знає,
Чи дров напиляє?»
та **Євген ПРАВУТИН з м. Славути Хмельницької області** — ***«На Страдіварі» та ще й без «фанери».***

Вітаємо!

А тепер чергове завдання: придумайте дотепний підпис до карикатури Сергія ДЕМОРАЦЬКОГО.

На переможців чекають призи!

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 6

Риба. Баян. Янтар. Тарас. Аспід. Підвал. Валун. Унти. Тин. Ніч. Ічня. Няв. Вал. Алтай. Тайга. Гава. Вага. Гасло. Слон. Нари.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Сидить баба серед літа в сто сорочок одіта.

Відгадка: капуста.

ПЕРЕЦЬ № 7 (1578)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники: видавництво "Преса України" та редакція журналу "Перець".

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ№ 736 від 20.06.1994 р.

Видавництво "Преса України".

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на "Перець" обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження.

Здано до набору 07.08.2007. Підписано до друку 10.08.2007. Формат 70х108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк.арк. 14 умовн.фарб.-відб. 4,1 обл.-вид.арк. Тираж 8580 прим. Зам. 0110707. Ціна договірна.

© "Перець" 2007 р.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво "Преса України". 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

Кирило ВОЛОДІН-ПАНЧЕНКО

— Давай у кафе!
— Не можу. У мене побачення в ресторані.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Кого я бачу, кого я бачу!!. А й справді, кого я бачу?

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Чудовий фільм! План пограбування банку — першокласний!

Георгій МАЙОРЕНКО

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

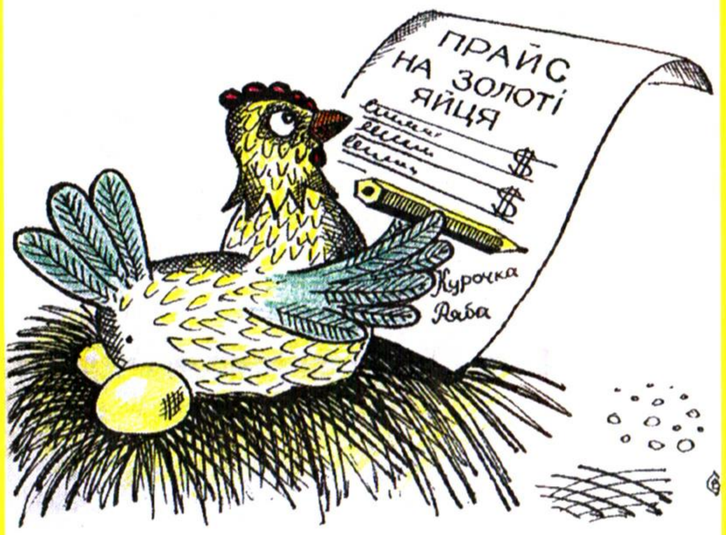

Володимир АДАМОВИЧ

Георгій МАЙОРЕНКО

— Набридло мені його захоплення комп'ютером.

Валерій ЧМИРЬОВ

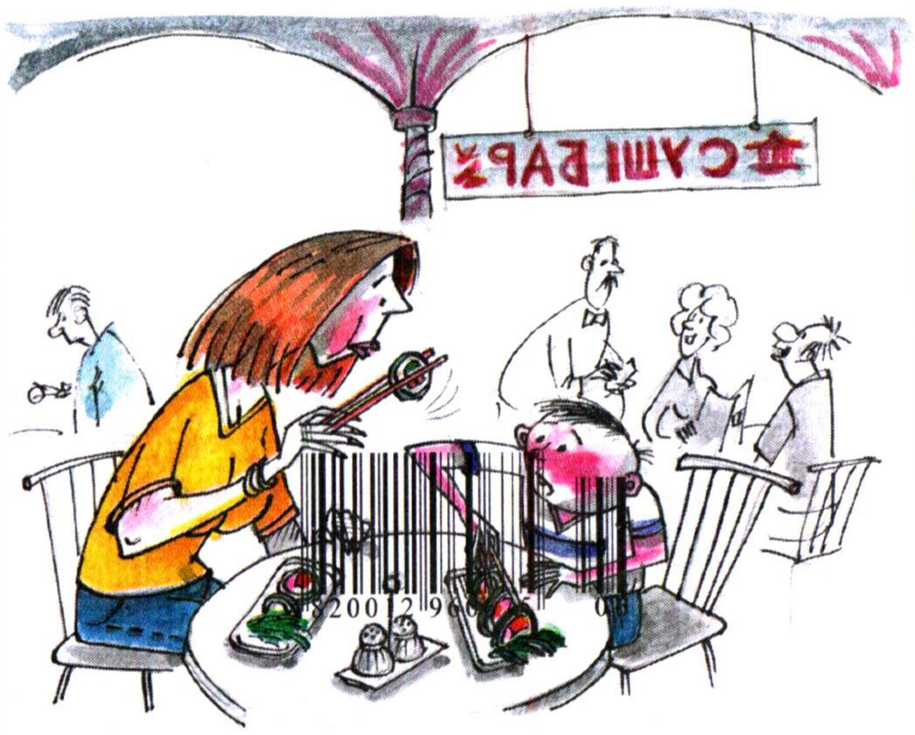

— Коли, нарешті, японці винайдуть виделку?

Микола КАПУСТА

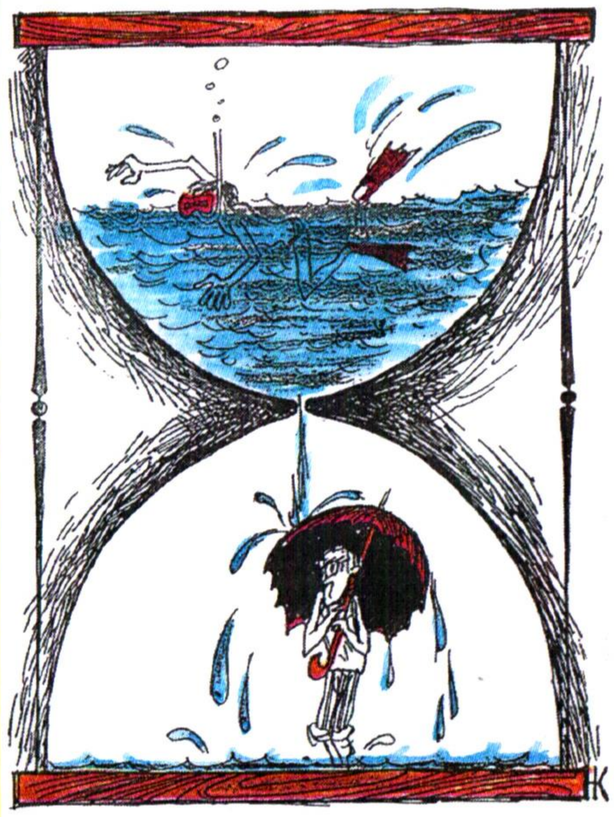

Валерій МОГИЛЬНИЙ

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!